

Svetniki — ljubitelji in ljubljenci živalij.

(Po Fr. Lindenu priobčuje Jos. Volc.)

VI.

Ko se je sv. puščavnik Hilarijon mudil v Dalmaciji, bila je vsa dežela v velikem strahu zaradi neke izredno velike kače. Ta kača je bila, kakor poroča sveti cerkveni učenik Jeronim, izmed onih, ki se navadno imenujejo boa, volovske kače, ker so tako velike, da celo vola lahko požró. Ni bila nevarna le govedi in ovcam, marveč tudi ratarjem in pastirjem. Prisrčno so ljudje prosili svetega Hilarijona, naj bi rešil deželo te strašne nadloge. Svetnik ukaže napraviti grmado in prosi zaupljivo Kristusa, ki je rekel: »Kdor veruje, temu ni nemogoča nobena reč«. Potem pozove kačo in ji zapové, naj gre na grmado. Potlej veli zakuriti, in strašna zver se sežge v navzočnosti zbranega ljudstva.

Tej dogodbi je slično tudi to-le sporočilo, ki se bere v življenju svetega puščavnika Bena. Ob reki Nil je povodni konj silno nadlegoval oni kraj, kjer je imel Ben svojo celico; zato ga pridejo kmetje prosit, naj jih reši te nadloge. Svetnik jih usliši, gre na kraj, kjer je navadno bivala huda zver in, ko jo zagleda, zakliče: »Zapovem ti v imenu Jezusa Kristusa, nič več ne pustoši te dežele!« Takoj zbeži nadležna žival, kakor da bi jo lovec preganjal, in se nič več ne prikaže v onem kraju. Jednako je ob drugem času prepodil krokodila.

VII.

Nasledna povestica nam kaže, kako je živalsko delovanje priganjalo svetnike k večji gorečnosti v službi božji.

Sv. Malh je bil vjetnik pri Saracenih in je moral ovce pasti. Nekega dne je opazoval marljivo delovanje mravelj na mravljišču, in kakošne misli mu je vzbudilo to opazovanje, opisal je sam tako-le: »Gledal sem vojsko mravelj, kako urno in pridno so delale na ozki stezi. Nosile so bremena, ki so bila večja kakor njih telesa. Nekatere so vlekly s kleščami svojega gobčka semenska zrna, druge so donšale prsti iz jarkov in so narejale jez, da bi voda ne mogla pritakati. Nekatere so odgrizavale kali donesenih semen, da bi ne začela rasti na vlažnih tleh in bi se tako spridila zaloga za zimo; druge pa so žalujoč iznašale mrtva trupla preminilih sestic. Še bolj se je čuditi, da pri toliki množici prihajajoče niso zadržavale odhajajočih in, če so videle, da katera omaguje pod svojim bremenom, prišle so druge in ji pomagale. Kaj bi veliko govoril? Ta dan mi je pokazal krasen prizor. Mislil sem na Salomona, ki nas opozarja na pridnost mravelj in lenuhe vsodbuja z enakim zgledom, govoreč: »Pojdi k mravlji, o lenuh, in ogleduj njena pota ter se uči modrosti; ona nima vojvode, ne učenika, ne oblastnika, pa si vendar po letu pripravlja hrano in ob žetvi nabira, kar vživa.«

